

Familie, ogsaa for Offentligheden. Jeg har intet set til, at disse Personer have faaet nogen Røffel fra Ministeriet. Men her var man straks paa Færde og straks parat. Der er fremkommet saa mange Klager mellem Aar og Dag, der er saa mange Embedsmænd, der have gjort sig skyldige i Misbrug af den Myndighed, de sidde inde med, uden at man har set de Ministre, de sortere under, beskæftige sig dermed. Det er underligt at se den Iver, man fra begge de afgaaede Ministres Side har vist i denne Sag. Jeg skal som sagt udtale Haabet om, at der nu maa blive øvet Ret og Skel her i Sagen, at det maa blive tilkendegivet Pastor Christensen i Hejls, at det maa bero paa en beklagelig Misforstaaelse, naar Kultusministeren paa Initiativ af Krigsministeren har tildelt ham en Irettesættelse. Jeg haaber, at naar Ministeren efter en grundig Undersøgelse maaske bestemmer sig hertil, maa ogsaa Tilrettevisningen overfor de militære Autoriteter og Myndighedspersoner ske ad samme Vej, ad hvilken Røffelen skete, nemlig ved Meddelelse til samtlige Landets Blade, og saa burde denne Sag være et memento ikke mindst til de Herrer Militærlæger.

Det er ikke første Gang, der er blevet klaget over manglende Hensyntagen til Soldater fra Militærlægernes Side, det er kun sjældent, det kommer frem fra det offentlige Side, fordi Soldaterne ikke tør klage. Naar denne Sag er kommen frem, er det, fordi den mindre hensynsfulde Behandling kan — jeg siger ikke, den har, det kan man ikke paastaa — have bevirket Soldatens Død. Man har ikke bekymret sig om at undersøge ham, da han meldte sig første Gang, heller ikke da han meldte sig anden Gang. Først da Manden er Døden nær, først da han styrter om med Fraaden ud af Munden, tager man Affære, d. v. s., netop da det er for sent. Jeg har spurgt Læger om, hvorvidt en Sygdom som Stivkrampe kan helbredes. De have svaret: Ja, selvfølgelig kan den helbredes, og uden at de paagældende Læger naturligvis kunne udtale sig om dette specifikke Tilfælde, erklære de, at forudsat at Sygdommen var bleven taget i sin Begyndelse, vilde der have været Haab om at helbrede denne unge Mand. Den, der har staaet i det lille fattige Juelske Hjem i Vejstrup, staaet overfor den Moder, hvis Søn var en brav og uegennyttig, sjælden vakker ung Mand, den, der har set denne Faders og Moders Sorg og navnlig Moders Sorg, vil forstaa, hvor oprivende

denne Begivenhed har virket paa dem, hvor opløsende og paa en Maade tilintetgørende. Da jeg søgte at trøste hende for en Maanedstid siden, da jeg talte med hende, sagde hun: „Det nytter ikke noget, det er noget, jeg aldrig glemmer“. Den Maade, hvorpaa Militæret er optraadt, saaledes at hverken hun eller hendes Mand har faaet Lejlighed til at se deres Søn, inden han døde, har sammen med det andet bevirket en Nedtrykthed, som jeg haaber vil have til Følge, at man fra vore militære Autoriteters og militære Lægers Side vil have dette Tilfælde in mente, naar Soldaterne melde sig syge. Jeg har tidligere under Behandlingen af lignende Forhold her i Salen fremhævet, at der blandt den største Del af vore Officerer raader en god og udmærket Tone, der er mange unge Mænd, der, naar de gaa ud af Soldatertjenesten, bevare, om ikke mange saa dog et enkelt lyst Minde om en human og velvillig Officer, og det samme gælder selvfølgelig for mange Lægers Vedkommende. Men det er min Opfattelse, støttet paa Erfaringer og Meddelelser, der ere tilgaaede mig og andre, at en meget stor Del af vore Militærlæger er tilbøjelig til hyppigt at ringeagte Sygdomssymptomer, som civile Læger vilde agte meget, og som vilde give Anledning til Lægebehandling og Hospitalsindlæggelse.

Saa vel i den foregaaende ordinære Samling sidste Vinter som i den tidligere Samling blev der, som ærede Medlemmer ville erindre, fremsat et Forslag fra Justitsministeren til en Omordning af Overinspektørembedet ved vort Opdragelsesvæsen. Forslaget blev hverken gennemført i den første eller i den senere Samling, i hvilken det fremkom. I det Udvalg, som blev nedsat om denne Sag, tilvebragtes der en Række Oplysninger om Forholdene paa vore Børnehjem, Optagelseshjem og Opdragelsesanstalter, og Resultatet af de Overvejelser, som Udvalget foretog, var, at man henstillede til Justitsministeren, at der blev nedsat en Kommission til at beskæftige sig med hele denne Sag, til at fremkomme med Ændringsforslag til Værgeraadsløven og Forslag til en Reorganisation af de alt bestaaende Institutioner, som have med Børn at gøre. Justitsministerens Stilling til denne Sag var ikke videre velvillig. I Udvalget saavel som her i Salen vare hans Bemærkninger ret kølige, og skønt det var et stærkt udtalt og enstemmig Ønske fra Udvalget, er der ikke blevet nedsat nogen Kommission eller noget Udvalg. Den Sag